

Registrul domnului Carvet

George Moisi

George Moisi *Registrul Domnului Carvet*
Copyright @George Moisi
Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2020
Toate drepturile rezervate, inclusiv reproducerea
de fragmente din carte.

LITERPRESS PUBLISHING
Strada Brebu, nr.3, sector 2, București
Email: Literpress@gmail.com
Magazin virtual: www.literpress.ro

Editori coordonatori:
Coman Iasmina, Drăgan Milica

Redactor:
Rodica Pușcașu

Tehnoredactare:
Rodica Teiși

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOISE, GEORGE

Registrul Domnului Carvet / **George Moisi.** -
București: Literpress, 2020
ISBN 978-606-95180-2-1

821.135.1

ISBN: 978-606-95180-2-1

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.*

GEORGE MOISI

**Registrul
Domnului Carvet**

- ROMAN POLIȚIST -

LITERPRESS, 2021

București

1

Telefonul vibra pe măsuța din lemn de pin, printre câteva sticle goale de bere, telecomanda televizorului, cheile de la apartament, pixuri, două carnețele, o agendă îmbrăcată în piele verde și hârtiuțe împrăștiate, acoperite de un scris grăbit. Zgomotul iritant al vibrațiilor smulse într-un final o reacție din partea lui Ben. Dormea întins pe burtă, pe o canapea prea scurtă pentru el, lăsându-i suspendate peste margine etichetele picioarelor. Fără să deschidă ochii, își aruncă mâna pe măsuță în încercarea de a găsi telefonul, răsturnând în calea sa patru din cele cinci sticle goale de Heineken. A cincea nu se dădu răsturnată așa ușor pentru că mai purta în ea încă vreo trei degete de bere trezită. Sticlele căzute precum popicele îl speriară pe Ben, care trânti pe parchet și telecomanda.

Un număr necunoscut apela insistent. Ben se uită cu ochi mijiiți la ecranul telefonului și fu tentat să-l lase să sune până când cel care-l trezise avea să se plictisească. Era ora 6:50, duminică. Cine putea fi? Cine era atât de nerăbdător să-i vorbească? Și mai ales, cine nu băuse așa cum o făcuse el sâmbătă seara, de era treaz la o asemenea oră în weekend? Apăsă tasta verde, deloc bucuros și, în semn de protest, nu salută și nici nu scoase vreun alt sunet, mulțumindu-se să asculte.

- Ben Toricelli?

O voce melodioasă, dar fermă, de femeie se auzi. Ben dădu din cap afirmativ de parcă femeia ar fi putut auzi mișcarea sa aprobatoare.

- Ben Toricelli?

Mai mult ca sigur că femeia auzi arcurile canapelei când Ben se ridică exact ca un om mahmur, în capul oaselor.

- Da, aici Toricelli.

- Mă numesc Rita Decker și reprezint Pro Performance Pharmaceutics.

Ben nu răspunde. Își aduna mințile scăldate în bere și simțea cum nu-i este deloc ușor, cu toate că nu se îmbătase pentru prima oară. Fruntea i se ridică ca semn al concentrării, încercând să lege personajul de companie și vice-versa. Era gata să răspundă când femeia i-o luă înainte.

- Domnule Ben Toricelli, ați auzit de compania Pro Performance Pharmaceutics?

În vocea ei părea să își facă loc nerăbdarea.

- Da, continuați, minți Ben, care nu auzise niciodată de Pro Performance Pharmaceutics.

- Aș dori să ne întâlnim astăzi.

Ben tăcu din nou, așteptând ca femeia să-i propună o oră și un loc, dar tăcea și ea.

- Ascult, mormăi Ben.

- Giorgio's Pizzeria, pe strada Beaver.

Dacă i-ar fi spus numai numele străzii, sigur n-ar fi știut unde îi propunea să se întâlnească, dar amintindu-și de Giorgio's Pizzeria, Ben recunoscuse imediat locul.

- Îmi va lua cel puțin o oră să ajung acolo, mormăi din nou.

- Pizzeria se deschide la ora 9:00. La 9:05 să fii acolo. Dacă ajungi înaintea mea, așează-te la ultima masă de la fereastră.

Ben observă cum Rita Decker, oricine o fi ea, trecu de la politețe la tutuiri. Se gândi că trebuie să fie o doamnă foar-

te importantă și cu treburi foarte urgente, care avea impresia că-i făcea lui un favor, din moment ce-și luase libertatea să-l sune la 6:50 duminică dimineața, să aleagă ea locul de întâlnire, să stabilească ea la ce masă se vor așeza și, ca meniul să fie complet, să-i vorbească și la per tu.

- Domnule Toricelli, m-ați auzit?

Răbdarea din vocea femeii se spulberase, însă își menținea un ton profesionist și demn.

- V-am auzit, doamnă...?

Lăsă în mod voit punctele de suspensie ca și cum nu i-ar fi reținut numele, dar tot ce mai auzi fu sunetul de ton ocupat. Îi închise.

- Frumos... vorbi Ben pentru sine.

Cotrobăi după telecomanda trântită adineaori și, scoțând-o de sub canapea, porni televizorul. În două minute aveau să înceapă știrile. Urmărea cu drag buletinul de duminică dimineața pentru că era prezentat de Venice Flowerr, o brunetă subțirică, cu ochi negri și migdalați și un bust frumos care devenea superb în decolteul ofertant la care nu renunța niciodată. Vocea ei era mult mai melodioasă decât cea a Ritei Decker, dar și mai caldă, mai plăcută la auz. Zâmbi încântat de naturalețea crainicei și se amăgi cât de bine poate arăta Venice după ce băuse cot la cot cu el o sticlă de tequilla cu numai câteva ore în urmă. Amintindu-și de tequilla, căută sticla, pe care o găsi stând triumfătoare, dar goală, la marginea canapelei. Bău și restul de bere trezită și apoi strânse toate sticlele, aruncându-le într-un sac negru de plastic, pe care-l așeză lângă ușa de la intrare ca nu cumva să uite să-l arunce la gunoi.

Becul de la baie îl orbi puțin cu lumina sa albă, parcă străpungându-i ultima rețută de ceață ce-i îngreuna pleoape-

le. În fața toaletei, își lăsă boxerii până la glenze și se bucură de libertatea unei vezici goale, întinzându-și brațele către tavan, apoi încordându-se din toți mușchii. Încă în fața toaletei, se aplecă pentru a deschide robinetul cu apă caldă al cabinei de duș. Grăbit de un curent de aer rece ce se insinua prin micul geam al băii, sări în cabina de duș, cu capul direct sub jetul de apă caldă. Sprijinit cu palmele în peretele cabinei, lăsă apa să-l domine, apoi apucă șamponul lui Venice și-și turnă din abundență pe păr. Spuma îi intră în urechi, dar mai ales în ochi, făcându-l să scape o înjurătură. Se limpezi rapid și apucă gelul de duș, și acesta tot al lui Venice. Avea un parfum dulce, însă nu grețos, nu vreun parfum de fructe, ci un parfum din flori de mai, culese dintr-un câmp peste care soarele își varsă căldura fără încetare, până la căderea nopții. Păși în afara cabinei de duș, permițând aburilor să se risipească în tavan și prin sita geamului. Își aruncă un prosop sub tălpile ude și începu să se spele pe dinți, frecându-i cu putere. Terminând cu igiena orală, din dulăpiorul de deasupra chiuvetei, luă un deodorant. De această dată, era al său.

Ieși din baie încă ud pe spate și se îndreptă spre dulapul cu haine. De pe raftul de sus luă un maiou alb, iar de pe bară trase o cămașă crem deschis. Din dulapul de alături scoase un pulover albastru pal cu dungi orizontale gri și guler în formă de V. Blugii îi atârnavă pe spătarul scaunului de la birou. Se apropie de fereastră și, mișcând perdeaua, observă că afară zăpada era și mai mare, semn că toată noaptea ninsese. Simțea un gol în stomac, dar era deja 7:40 și nu mai avea timp să-și pregătească ceva. Se încălță cu bocancii maro și își luă geaca neagră de iarnă și aproape ieșise de tot din apartament când realizează că era pe punctul de a pleca cu mâinile în buzunar. Se întoarse în cameră și trânti în geantă pixurile, foile,

cele două carnețele și agenda în copertă verde. Închise ușa în urma sa și ieși în stradă, cufundându-și urechile în gulerul înalt al gecii. Uitase să-și ia căciula. Mai înjură o dată și, aplecat ușor de spate, în gestul reflex al omului care încearcă să fie cât mai puțin pătruns de frig, se îndreptă către stația de autobuz.

Autobuzul se lăsă așteptat șapte minute peste grafic, iar ceasul arăta aproape ora 8:00. În ritmul acesta, era sigur că va întârzia la întâlnirea cu doamna Decker. Ben se așeză, ca de fiecare dată, pe locul de la geam, din spatele șoferului. Scoase din buzunarul blugilor iPhone-ul primit de la redacție și căută mai multe informații despre Pro Performance Pharmaceuticals. Era o companie mică, pe care o găsi abia printre ultimele rezultate pe pagina de căutare. Înainte să afle mai multe despre companie, află că era într-un proces cu Institutul Național pentru Sănătate, Departamentul de Sănătate și Servicii Umane, Serviciul Alimentație, Nutriție și Consum și Administrația pentru Alimentație și Farmaceutică. Pro Performance Pharmaceuticals se adresa sportivilor, amatori sau profesioniști, oferindu-le suplimente care să-i ajute în dezvoltarea performanțelor sportive. Procesul fusese intentat în urma intoxicării unor atleți din statul Alabama cu substanțele pe care compania le furniza și care mai târziu dezvoltaseră probleme de sănătate. Investigațiile medicale au relevat faptul că fiecare atlet suferea de o formă mai avansată sau mai puțin avansată de insuficiență cardiacă. Nu era ceva nemaiauzit acest gen de proces între autoritățile statului și o companie din domeniul farmaceutic, așa că Ben preferă să aștepte discuția cu Rita Decker, decât să se mai chinuie să găsească informații pe Google.

Stația din strada Beaver era următoarea. În autobuz se

urcară de câteva minute un grup de copii gălăgioși, împreună cu părinții lor. Se întorceau de la întâlnirea cu Moș Crăciun, ținând în mâini cadoul primit și făcând schimb de impresii. Părinții zâmbeau fericiți de bucuria puștanilor, pe care nu voiau să le-o strice, cicălindu-i să nu-și scoată căciula ori fularul. Ben ridică privirea și zâmbi și el. I se părea drăguță scena, vedea în ea bucuria naivă a unui copil, dar nu se poza pe sine în postura de părinte. Autobuzul opri în stație, iar Ben se strecură printre copii către ușă și coborî. Pași pe trotuar cu prea multă încredere și pentru aceasta era să plătească cu o căzătură. Gheața îl făcu să se dezechilibreze, însă felinarul înghețat îl scăpă de-o trântă zdravănă. Își așeză geanta pe diagonală, de pe umărul drept la șoldul stâng și-și adânci mâinile în buzunarele hainei. Până la Giorgio's Pizzeria mai avea de mers aproape o sută de metri. Se încumetă să-și scoată mâna stângă din buzunar pentru a se uita la ceas și observă că întârziase un minut. Încă un minut până la pizzeria, deci două minute în total. Nu era plăcut să întârzii, mai ales în meseria sa, unde punctualitatea trebuia să fie o caracteristică bine definită. La primul interviu întârziase un singur minut. Un minut în cap și nici o secundă în plus. Cel căruia urma să-i ia interviu plecase, ba chiar lăsându-i lui plata unei cafele. Dar de atunci trecuseră opt ani și Ben Toricelli își făcuse un nume în presă. Acum își permitea să întârzie și zece minute la un interviu cu primarul New Yorkului, pentru că se cunoșteau foarte bine, ba chiar aveau un soi de relație de amiciție puternic conturată.

Împinse ușa pizzeriei care lovi clopoțelul galben, anunțând intrarea cuiva în local. Scuturându-și bocancii de zăpadă, se uită către rândul de mese de la geam. Nicio Rita Decker la ultima masă, cum de fapt nicio altă persoană la oricare

dintre mese. Era 9:08, dar nu se lăsă descurajat, așa că se îndreptă spre ultima masă și se așeză cu spatele spre intrare, pe scaunul de lângă geam. Un taxi se opri în fața geamului de unde privea Ben și din el coborî o femeie înaltă, îmbrăcată într-un palton crem, deasupra de genunchi, legat la mijloc cu un cordon discret și doi nasturi negri, sferici, în partea stângă a hainei. Purta gluga pe cap, acoperindu-i fruntea și aproape de tot ochii, astfel că Ben nu reuși să-i vadă chipul prea bine. Câteva secunde mai târziu nici nu mai conta, căci femeia traversă strada și intră într-un magazin de haine.

Aștepta sosirea chelneriței pentru a-și comanda o cafea și între timp reîncepu să căute alte informații despre Pro Performance Pharmaceuticals. Nu-și scoase geaca și nici nu se făcu comod, gândindu-se că dacă misterioasa Rita Decker nu apărea în următoarele două minute, avea să ceară cafeaua într-un pahar mare de carton și va pleca. Poate va trece pe la televiziune să o ia pe Venice și să meargă la cumpărături pentru Crăciun, pentru că anul acesta urmau să fie gazde pentru perechile lor de părinți. Numai că nu reuși să-și termine gândurile când simți pe umărul drept o palmă lungă care-l atinse. Era Rita Decker.

- Domnule Toricelli, sunt Rita Decker.

Probabil că femeia se aștepta ca Ben să se ridice și să o salute așa cum fac gentlemanii, dar el preferă să o urmărească cu privirea cum își trage singură scaunul și se așează. Gestul de a-i pune mâna pe umăr i se păru destul de intim pentru două persoane care abia au schimbat câteva cuvinte la telefon și care acum se vedeau pentru prima oară.

- Vă rog să mă iertați că v-am deranjat într-o dimineață ca aceasta și încă la ce oră.

- Era bine dacă ați mai fi așteptat măcar două ore pentru că încă nu mi-am revenit complet din mahmureală.